

Publicerad 2024-01-27 08:17 av Sefarge

Pauli-broder över Raunosalo moar

Då tystnar ett hjärta
fullt av brusten smärta

Döden är då ingenting
att räddas åt längre

Över molniga talltoppar
i Karelen.

Bara ensamheten i en
sjukvårds-sal

Som ett tomt snäckskal
ligger en människa där

Med sitt 97-åriga liv
i en skör tråd

Den vill då någon gärna
klippa av eller ha kvar,
beroende på vem den
någon är

Men kanske helst inte
alls veta något om,ifall
det är en okänd människa
som ligger där

Men som var en matkusk
blott 16-år,och fick föra
sårade o döda tillbaks från
fronten med häst och vagn

Efter att ha lämnat en varm
matkantin där vid Ingermans
-land

Så spelar de i radion upp
Karelia-sviten av Sibelius

Det sista en 16-åring på skogs
-väg hör, som kör med skumpig
hästvagn med mat-kantin till
osynligt hungrande soldater

Med tiden som då upphör

och ingenting längre är att
uppröras över, eller mera
någonsin, alls bry sig om.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Sefarge med Poeter.se id #48059 innehar upphovsrätten